

Claudio D. Zivic elder
a Hetvenektől

Ne a rossz utat válasszuk!

Imádkozom azért, hogy soha ne tévesszük szem elől az utat, hogy mindig kapcsolatban állhassunk a mennyel.

Egyszer egy kisfiú a zongorán gyakorolt. Egy arra járó utazó ügynök meglátta, és az ablakon keresztül megszólította: „Szia! Itthon van az anyukád?”

Mire a gyermek így felelt: „Maga szerint?”

Öt drága gyermekünk mind jól zongorázik, hála a feleségem motivációjának! Amikor a zongoratanár megérkezett, fiunk, Adrián, gyakran elszaladt és elbújt, hogy megússza az órát. Egy nap aztán megtörtént a csoda! Elkezdte annyira megszeretni a zenét, hogy egyedül is folytatta a gyakorlást.

Hasonlóan csodálatos, ha eljutunk eddig a pontig a megtérésünk folyamatában. Csodás lenne, ha mélyen a szívünkben élne a vágy, hogy betartsuk a parancsolatokat anélkül, hogy valaki állandóan emlékeztetne rájuk, illetve ha erős meggyőződésünk lenne arról, hogy amennyiben a helyes ösvényt követjük, akkor megadatnak nekünk a szentírásokban ígért áldások.

Néhány éve ellátogattam az Arches Nemzeti Parkba a feleségemmel, valamint Evelin lányunkkal és egy családi barátunkkal. Az egyik leg-híresebb látnivaló a Delicate Arch

(Kecses Sziklaív). Úgy határoztunk, megteesszük a 2 kilométeres utat felfelé a hegyen, hogy elérjünk ehhez a sziklaívhez.

Nagy lelkesedéssel indultunk útnak, de a többieknek hamarosan pihenőre volt szükségük. Mivel annyira szerettem volna már odaérni, úgy döntöttem, továbbmegyek egyedül. Nem is figyeltem, merre kell menni, csak követtem egy férfit magam előtt,

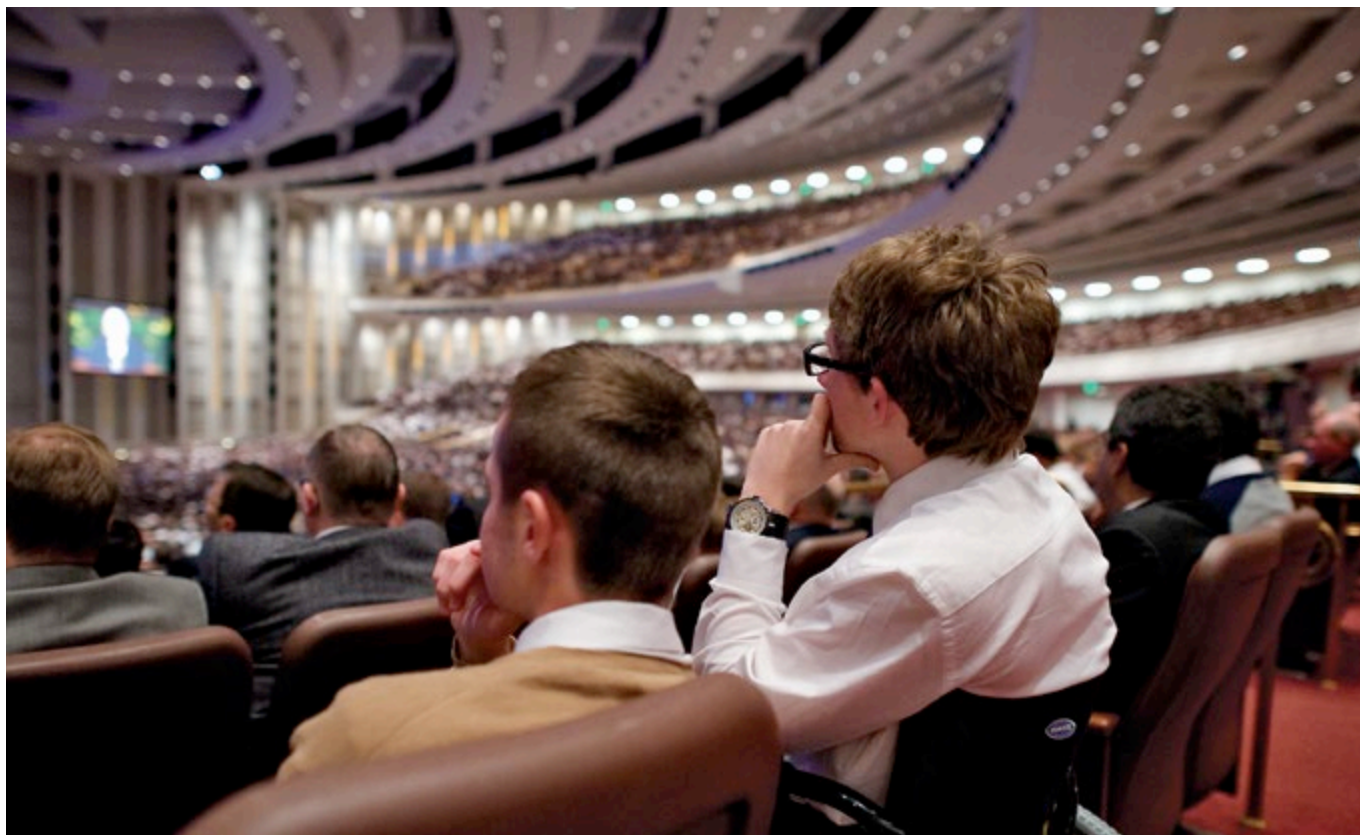
aki látszólag nagy magabiztossággal haladt előre. Az ösvény egyre nehezebbé vált, néha egyik szikláról a másikra kellett ugrani. Biztos voltam benne, hogy a kíséretemben lévő nők soha nem fogják tudni teljesíteni ezt a nehéz utat. Aztán hirtelen megláttam a Kecses Sziklaívet – de legnagyobb meglepetésemre azt is láttam, hogy egy számomra megközelíthetetlen területen áll.

Igen csalódottan úgy döntöttem, visszafordulok. Türelmetlenül várakoztam, mire végre találkoztam a többiekkel. Első kérdésem rögtön az volt: „És, odaértetek a Kecses Sziklaívhez?” Boldogan újságolták, hogy igen. Elmondták, hogy követték a jelzéseket, és óvatosan, figyelmesen haladva elérték céljukat.

Én sajnos rossz utat választottam. Micsoda hatalmas leckét tanultam aznap!

Milyen gyakran fordul elő, hogy eltévesztjük a helyes utat, és engedjük, hogy a világ irányzatai vezessenek minket? Folyamatosan fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy

vajon Jézus Krisztus szavai szerint cselekszünk-e.

Csodálatos tanítást találunk János könyvében:

„Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (János 15:4–5).

E példázat segítségével láthatjuk a Jézus Krisztussal fennálló nagyon meghitt, mindenén átívelő kapcsolatunkat, illetve azt, hogy milyen fontosnak tart mindannyiunkat. Ő az a gyökér és tő, amely biztosítja számunkra az élő vizet, azt az életnedvet, amely lehetővé teszi táplálásunkat, hogy sok gyümölcsöt tudjunk teremni. Jézus Krisztus oly módon tanított bennünket, hogy ágakként – vagyis Őtőle függő lényekként – soha ne becsljük le tanításai értékét.

Előfordulhatnak súlyos tévedések, amelyeket ha nem hozunk helyre

időben, akkor maradandóan letérítenek bennünket a helyes ösvényről. Ha bűnbánatot tartunk és elfogadjuk a helyreigazítást, akkor ezek a tapasztalatok lehetővé teszik számunkra, hogy alázatot gyakoroljunk, változtassunk a tetteinken, és ismét közelebb húzódjunk Mennyei Atyánkhoz.

Szeretném egy példával szemléltetni ezt az elgondolást; az egyik legdrámább pillanatot idézem fel, amelyet Joseph Smith próféta megélt. Ezen a tapasztalaton keresztül a Szabadító felbecsülhetetlen értékű tanításokat adott nekünk azon tantételeket illetően, amelyeket elménkben kell tartanunk egész életünkön át. Akkor történt, amikor Martin Harris elvesztette a Mormon könyve elejéről fordított 116 oldalt.

Miután megbánta, hogy nem fogadta meg Isten tanácsát, a Próféta megkapta azt a kinyilatkoztatást, amelyet ma a Tan és a szövetségek 3. szakaszában olvashatunk (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 73–74.) Az első 10 versből szeretnék kiemelni három tantételt, amelyre mindig emlékeznünk kell:

1. Isten munkáit és szándékait nem lehet meghíúsítani.
2. Nem szabad jobban félnünk az emberektől, mint Istentől.
3. Szükség van az állandó bűnbánatra.

A 13. versben az Úr négy olyan cselekedetről tanít minket, melyeket soha nem szabad megtennünk:

1. Semmibe venni Isten tanácsait.
2. Megszegni az Isten előtt tett legszentebb ígéreteket.
3. Saját ítélőképességünkre támaszkodni.
4. Saját bölcsességünkkel kérkedni.

Imádkozom azért, hogy soha ne tévesszük szem elől az utat, hogy mindig kapcsolatban állhassunk a mennellyel, hogy a világ áramlatai ne sodorjanak el bennünket.

Ha bármelyikötök eljut odáig, hogy elhagyja az Úr útját – az utazás bármely szakaszában –, akkor nagy megbánással fogja megtapasztalni annak keserűségét, hogy semmibe vette Isten tanácsait, megszegte az Isten előtt tett legszentebb ígéreteket, saját

ítélőképességére támaszkodott, vagy saját bölcsességével kérkedett.

Ha ez így történt, arra buzdítalak benneteket, hogy tartsatok bűnbánatot, és térjete vissza a helyes útra.

Egyszer egy unoka felhívta a nagypapáját, hogy boldog születésnapot kívánjon neki. Megérdeklődte tőle, hány éves is lett. Amikor a nagypapa azt felelte, hogy 70, a kisunoka egy picit elgondolkodott, majd ezt kérdezte: „Papa, te is 1 évesen kezdted?”

Gyermekként és fiatalként az emberek azt gondolják, soha nem fognak megöregedni; a halál gondolata meg se fordul a fejükben – hiszen az csak a nagyon, nagyon idős embereket érinti, az pedig még egy örökkévalóság távlatának tűnik számukra. Az idő előrehaladtával azonban egyre csak telnek–múlnak a hónapok, az évszakok, mígnem megjelennek az első ráncok, egyre fogy az energiánk, egyre gyakrabban kell felkeresnünk az orvost, és így tovább.

El fog jönni a nap, amikor újra találkozunk Megváltónkkal és Szabadítónkkal, Jézus Krisztussal. Imádkozom azért, hogy e szent és fenséges alkalommal fel tudjuk ismerni Őt, mert tudást szereztünk Róla és követtük az Ő tanításait. Meg fogja mutatni nekünk a szögek helyét a kezsein és a lábain, majd pedig hosszasan összeölelkezünk, és könnyezünk afeletti örömmünkben, hogy követtük az Ő útját.

Tanúságomat teszem a világ négy szegletének arról, hogy Jézus Krisztus él, és e szavakkal int minket: „Hallgassatok ide, Ó ti, földnek nemzetei, és halljátok meg annak az Istennek a szavait, aki teremtett titeket” (T&S 43:23). Legyen meg bennünk a képesség, hogy megértsük, megfogadjuk, felfogjuk és helyesen értelmezzük „annak az Istennek a szavait, aki teremtett [minket]”. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

W. Craig Zwick elder
a Hetvenektől

Te mire gondolsz?

*Arra kérlek benneteket, hogy gyakoroljátok a következő kérdés feltevését a másik ember élménye iránti gyengéd törődéssel:
„Te mire gondolsz?”*

Negyvenegy évvel ezelőtt a gyönyörű feleségem, Jan, az újszülött kisfiunk, Scotty, és én beszálltunk egy 18 kerekű kamion vezetőfülkéjébe. Egy nehéz építőanyagszállítmányt vittünk több államon keresztül.

Akkoriban nem voltak szabályok a biztonsági övek vagy a gyermekülés használatára, így a feleségem a karjában tartotta drága kisfiunkat. A megjegyzésének, miszerint „jó magasan vagyunk a földtől”, jeleznie kellett volna nekem, mennyire aggódik.

Miközben a történelmi Donnerhágón, az autópálya egy meredek részén ereszkedtünk lefelé, a kamion utastere hirtelen megtelt sűrű füsttel. Nehezen láttunk ki, és alig tudtunk lélegezni.

Egy ilyen nehéz teherautónál a fék önmagában nem elég a sebesség gyors csökkentéséhez. Motorfékkel és a sebességfokozat csökkentésével próbáltam kétségbeesetten megállni.

Ahogy az út szélére húzódtam, még mielőtt teljesen megálltunk volna, a feleségem kinyitotta az utastér ajtaját és kiugrott, karján a kisbabánkkal. Tehetetlenül néztem, ahogy bukfencezve földet értek.

Ahogy megállítottam a kamiont, én is kiugrottam a füstölő járműből.

Adrenalinból fűtve átvágtam magam a gazon és sziklákon, és átöleltem mindkettőjüket. Jan alkarja és könyöke felhorzsolódott és vértett, de szerencsére ő és a kisfiunk is életben voltak. A karomban tartottam őket, míg el nem ült az út mellett felkavart porfelhő.

Amint a szívverésem lecsillapodott és újra levegőhöz jutottam, így kiáltottam: „Mégis hogy gondoltad ezt?! Tudod te, milyen veszélyes dolgot csináltál? Meg is halhattatok volna!”

A feleségem könnyes szemmel és füsttől, portól maszatos arccal rám nézett, és olyasmit mondott, ami a szívembe markolt és még mindig a fülemben cseng: „Csak megpróbáltam megmenteni a fiunkat.”

Abban a pillanatban rájöttem, hogy azt hitte, a motor gyulladt ki, amitől a kamion felrobbanhat, mi pedig meghalunk. Én azonban tudtam, hogy csupán elektromos meghibásodásról volt szó – ami veszélyes ugyan, de nem halálos. Ránéztem az én drága feleségemre, amint gyengéden simogatta újszülött kisfiunk fejét, és eltűnődtem, vajon milyen nő tenne ilyen bátor dolgot.

Ez a helyzet legalább olyan veszélyes lehetett volna érzelmileg, mint a mi szó szerinti motorhibánk. Szerencsére – miután egy ideig nem szóltunk